

Marta Francová

VÝBĚR Z POEZIE A PŘEKLADŮ

VÍŘENÍ NICOTY

Zpustlá zahrada marnosti
cení vylámané zuby plotu
na tři paneláky
propadlé do nicoty
prefabrikované bídy.
Na okraji města a života
člověk klečí v blátě
srdce mu buší v hlíně
kočičí lásky křičí o věrnosti
v kontejnerech se sváží
odpad z jímky citů
a nikdo nevidí
růži, jež kvete
uprostřed bodláků
krásná a čistá

VIDĚNÍ KRÁSY

V čem je krása?
V rozpuklém kameni
v nejprostší květině
v řezavé ostřici
ve vločce na líci,
něžně tě studící
ve vůni večera
v sametu lišaje,
letícím za šera
ke smrti v plameni
v tajemném znamení
snu, jenž se vytrácí
v posledním z tuláků,
bloudícím za prací
v dešťové kapce,
jež ulpěla na řase
ve slunci, v bažině
v prohraném zápase

v posvátné nevině
ve zracích zvířete
ve zracích člověka
tak plane ve věcech
všech krása odvěká
na duši básníka
jiskrou se mihotá
vidět ji očima
vidět ji bez očí
hlava se zatočí
nad krásou života

MIMO PROSTOR A ČAS

Houpám se na srpku luny
vesmír mi hraje
na tibetské mísy hvězd
stříbrnou melodii ticha -
halím se do závoje
Mléčné dráhy
navlékám zbroj kalenou
žářem protuberancí
i ledem mrtvých planet
mám srdce komety
pulzující světlem
chci spálit ohněm lásky
tisíckrát popel zla
a zažehnout
duhu něhy
tam dole na Zemi -
jsem začarována do snu
o věčnosti duše
o věčnosti světů
o věčnosti času

MOŘE

Moře sedmibarevné - co jsi?
Tekutá duha v reflektoru slunce
vření zelené, ocelové, havraní

pod temným baldachýnem bouře
milostná hlubina, hladící boky lodí a ryb
přítulný příboj, jenž si lehá k nohám země
a laská skály náruživým jazykem pěn
Moře -
dýchá si tiše pod hedvábnou plání
vlní se tělem lačným milování
vzpíná se jako rozzuřený drak
a syčí, hučí, řve až do oblak
zná uspávat a umí utopit
dopřeje vlahý korálový klid
zbloudilým poutníkům,
co rozhodli se kompas zahodit
veliké vše a velké oblé nic
uhrančivé jak oči chobotnic
počátek všeho, věčnost v modři skrytá,
kde z lůna mušle vzešla Afrodita
ó řekni, moře, co nás vábí víc?

MORAVĚNKA

Jak ono zlaté víno
se po slunečném kraji rozléváš a voníš
z dalekých dob si neseš pečeť slávy
a lid tvůj, svérázný a dobrý
širokou náruč bratřím otvírá.
A mluva tvoje měkká, někdy drsná
jak hnědá země, moře žlutých lánů.

Morava Velká, světlo boží nad ní
nás dodnes sílí mocným štítem víry
přes všechny bouře, zmatky, změny nové doby
si uchovala vlastní štědrou duši,
jež radost rozdává a baví se a tančí.

Červené víno, vínečko tvé bílé
jak hřeje duši, rozehřívá tělo!
Vesele zpívá šohaj malovaný
vesele proudí družnost na vše strany.

Bratříčku milý, zavíříme v kole
hlavu nám ověncí zlaté klasy z pole,
jež voní chlebem, nebem, horkým dechem léta

na samém konci světa
já budu vzpomínat na tvoji jižní krásu.
Moravo, Moravěňko,
zde slyším zvony chrámů, chorál lidských hlasů,
jež v tvrdých časech váží k soudržnosti
zde naše země, domov tvůj a můj

STARÁ MATIČKA

překlad básně „Alt Mütterlein“ F. Nietzscheho

V poledním míru slunečném
tu nuzný špitál spí
u okna stará matička
tak bledá, sedíc sní

Oči má matné, sněžný vlas
živůtek prostý jen
a úsměv tiché radosti
velebí letní den

Pod oknem kvete růží keř
kol něj včel hemžení
snad neruší ji z poklidu
to pilné bzučení?

Hledí ven v tichý, šťastný kraj
zář padá na líčko:
krásněji bude v nebi však,
má milá matičko!

PTAČÍ ZPĚV

překlad básně „Vogelsang“ Karla Maye

Jasný zpěv z výšin nebes slét'
na všechny širé země,
leč nerozuměl správně svět
a jeho lidské plémě.

Jen hlouběj' v jemný ptačí sluch
ta píseň z nebe klesla

z těch dob jak zpěvný jara duch
se polem, lesem nesla

Člověka vidím světem jít
přes houštiny a nivy
však žel, neumí pochopit
dosud té písni divy.

JARNÍ PÍSEŇ

překlad básně „Canción primavera“ F. G. Lorca

I.

Veselé děti se hrnou
ze školy
a házejí do vlahého vzduchu
dubna něžné písni.
Jakou radostí dýchá hluboké
ticho uličky!
Ticho roztřepené na kusy
smíchem z čistého stříbra.

II.

Jdu odpolední poutí
mezi květy sadu
a zanechávám na cestě
vodu svého smutku.
Na osamělém kopci
vesnický hřbitov
připomíná pole oseté
zrny lebek.
A kvetly cypřiše
jako obrovské hlavy,
jež prázdnými očními důlky
a zelenavými kšticemi
v bolestném zadumání
hledí do obzoru.

Božský měsíci dubne, jenž přicházíš
obtěžkán sluncem a silicemi,
naplň zlatými hnízdy
ty rozkvetlé lebky!